

Arrest

nr. 50 650 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U verbleef afwisselend in Mozdok in de republiek Noord-Ossetië-Alanië, waar uw moeder woont, en in Tsjetsjenië.

U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet omdat u problemen had met uw broer omdat hij vernomen had dat u in het leger had gewerkt als kokkin. U verklaarde dat u in de zomer van 2006 als kokkin ging werken in het leger omdat u hoopte op deze manier wraak te nemen voor de mishandelingen die u in het verleden waren overkomen. U gaf aan dat u werkzaam was geweest in te

legerbasissen Grozny, Nozhay-Yurt, Shatoi en Argun. U verklaarde dat u een zeer vriendschappelijke relatie aanging met een andere vrouw in de legerbasis van Shatoi. Omdat u vreesde dat uw vriendschap zou uitkomen besloot u om ontslag te nemen uit het leger. U zorgde door foutief gedrag dat u werd ontslagen.

U verliet het leger eind 2007 en ging terug thuis wonen. U verklaarde dat uw moeder een convocatie kreeg van het militaire commissariaat waarin werd gevraagd dat u zich zou melden als reservesoldaat. U verklaarde dat uw broer deze convocatie heeft gezien en woedend werd op u en u bedreigde.

U gaf aan dat uw moeder u is komen halen en dat ze reeds treintickets naar Moskou had. U reisde via Moskou naar Wit-Rusland en zo verder naar Polen waar u asiel aanvraag op 30 januari 2008.

U beweerde dat u in Polen uw tweede echtgenoot tegenkwam en met hem traditioneel bent gehuwd. U kreeg problemen met uw tweede echtgenoot omwille van een vriendschapsrelatie met een vrouw en u vluchtte naar Oostenrijk waar u op 23 oktober 2008 asiel aanvraag.

U gaf aan dat u in Oostenrijk een negatieve beslissing ontving en dat u vreesde om terug naar Polen gestuurd te worden, daarom verliet u Oostenrijk en kwam u op 26 maart 2009 naar België waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van twee bladzijden uit uw binnenlands paspoort met vertaling, een kopie van uw verblijfskaart uit Oostenrijk, een beslissing van de Oostenrijkse asielinstanties aangaande uw asielaanvraag daar, een Oostenrijks geboortecertificaat van uw zoon, uw diploma en een lijst van de vakken, een kopie van uw militair boekje, een medisch attest dd. 15 maart 2010, een kaart van de persoon die met u naar België is gekomen en een mail van uw advocaat over het opvragen van uw intern paspoort in Oostenrijk."

Verzoekster betwist deze motivering niet

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd (zie document 3 in groene map) blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Oostenrijkse asielinstanties enerzijds en de Belgische asielinstanties anderzijds.

Uit de Oostenrijkse asieldocumenten blijkt dat u er verklaarde dat u uw land van herkomst had verlaten omdat u uw partner G.(...) S.(...) achterna reisde. Deze man had u reeds een aanzoek gedaan in uw thuisland (Oostenrijkse beslissing p. 2, 5, 6).

Bij het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u uw tweede man pas in Polen had leren kennen. U gaf aan dat hij afkomstig was uit hetzelfde dorp als u maar dat u hem nooit in Tsjetsjenië had ontmoet. U beweerde voorts dat u om andere redenen dan deze van uw tweede echtgenoot naar Polen bent gevlucht (CGVS 19/03/2010 p. 5, 15, 16).

Toen u werd gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen antwoordde u dat u in Oostenrijk niet de volledige waarheid had verteld, dat u er niet al uw problemen wou vertellen omdat u bang was dat iedereen uw verhaal zou weten (CGVS 19/03/2010 p. 16).

Uw uitleg is echter niet afdoende. Redelijkerwijze mag van u immers verwacht worden dat u de asielinstanties van het land waar u een aanvraag tot hulp en bescherming doet, van begin af aan in vertrouwen neemt en een waarheidsgetrouw relaas uiteenzet.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2006 in het leger ging werken als kokkin omdat u wraak wou nemen omwille van de mishandelingen die u jaren voordien had ondergaan. U wou medewerkers in het leger doden of vergiftigen (CGVS 19/03/2010 p. 7; 31/05/2010 p. 5, 6).

Vastgesteld moet worden dat u niet aannemelijk maakt dat u specifiek in het leger bent gaan werken omdat u wraak wou nemen. U verklaarde eerst dat u geen pogingen had ondernomen om wraak te nemen, dat u geen vergif in het eten had gedaan dat u alleen in het eten teveel zout en te veel peper had gestrooid (CGVS 19/03/2010 p. 7). Vervolgens verklaarde u dat u probeerde wraak te nemen maar dat u niet echt iemand kon doden (CGVS 19/03/2010 p. 13). Tijdens het interview van 31 mei 2010 gaf u aan dat u niets concreets had gedaan, maar dat u probeerde uw oversten het leven moeilijk te maken (CGVS 31/05/2010 p. 6).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Bovendien slaagt u er evenmin in aannemelijk te maken dat niemand, behalve uw vriendin en uw moeder, wist dat u in het leger werkte. U verklaarde immers dat u anderhalf jaar uw werkzaamheden in het leger geheim had gehouden (CGVS 19/03/2010 p. 14). Echter moet worden opgemerkt dat u aangaf dat er geruchten over u verspreid werden sedert uw werkzaamheden in de legerbasis in Shatoi en Argun - u was daar werkzaam vanaf 5 december 2006 tot 3 februari 2008 (zie militair boekje p. 7; CGVS 31/05/2010 p. 6). U verklaarde voorts dat er verhalen over u werden verteld aan iedereen en dat u werd opgebeld door vreemde mensen. U verklaarde dat deze geruchten werden verspreid door een Ingoesj, dat deze man vaak buiten de eenheid kwam en dat hij aan iedereen slechte dingen over u zei. U gaf verder aan dat u gezocht werd door Tsjetsjenen in uw basis en dat de geruchten over u zich verspreidden in de dorpen in Tsjetsjenië (CGVS 31/05/2010 p. 3, 4). Gezien de geruchten die er over u rondgingen, gezien u verklaarde dat uw broer voor zijn werk veel rondreisde en gezien het niet vanzelfsprekend is dat een Tsjetsjeense vrouw in het Russische leger zou dienen, maakt u niet aannemelijk dat u gedurende anderhalf jaar uw werkzaamheden zou hebben kunnen geheimhouden voor uw familie.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u door uw broer (en oom) op ernstige wijze zijn bedreigd nadat hij na anderhalf jaar via een convocatie ineens achter uw werkzaamheden zou zijn gekomen.

Er moet in ditzelfde verband bovendien worden opgemerkt dat het opvallend is dat u de Belgische asielinstanties niet de convocatie voorlegde, waarvan u verklaarde dat uw moeder die had gekregen, dat die voor u bestemd was en waarop uw broer vernomen zou hebben dat u in het leger had gewerkt (CGVS 19/03/2010, p. 15). U legde de Belgische asielinstanties daarenboven überhaupt geen enkel tastbaar bewijs voor van de problemen die u in het leger zou hebben gekend.

Gezien deze onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven en kan er evenmin besloten worden dat u uw land verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De kopie van twee bladzijden uit uw binnenlands paspoort, uw Oostenrijkse verblijfskaart en het Oostenrijkse geboortecertificaat van uw zoon bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet betwist worden. Uw diploma en bijhorende lijst met afgelegde vakken verschaft informatie over de opleiding die u genoten heeft. De kopie van uw militair boekje bevestigt dat u in het leger tewerkgesteld was als kokkin, wat evenmin wordt betwist. Uw veteranenkaart toont aan dat u omwille van uw werk voor de Russische strijdkrachten bepaalde rechten en voordelen genoot. De documenten afkomstig van de Oostenrijkse asielinstanties betreffen de asielprocedure die u er doorliep. De kaart met daarop de identiteitsgegevens van de persoon die met u mee naar België is gereisd, gaat niet over u. De mail van uw advocaat geeft aan dat de Oostenrijkse asielinstanties uw identiteitsdocumenten niet

kunnen opsturen naar uw advocaat. Het medische attest van 15 maart 2010 tenslotte geeft enkel aan dat u sinds 11 januari 2010 een psychotherapeutische behandeling volgt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Voor zover het verzoekschrift eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt, wijst de Raad er op dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien benadrukt de Raad dat krachtens artikel 39/70 van voormelde wet, het beroep tegen de beslissing van 30 juni 2010 van de commissaris-generaal van rechtswege opschortend werkt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 juli 2010 een schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij laat gelden dat er in de bestreden beslissing onjuist en gebrekkige gemotiveerd is en dat de commissaris-generaal de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft.

Verzoekster herhaalt dat zij niet alles heeft durven te vertellen aan de Oostenrijkse asielinstanties. Zij verklaart dat zij van jongs af haar vertrouwen kwijt is geraakt gelet op de mishandelingen die zij heeft moeten doorstaan en meent dat deze tegenstrijdige verklaringen haar derhalve moeten worden vergeven.

Ook beweert zij dat zij schrik had van haar man, van wie zij zwanger was, die haar mishandeld had en daarom ook niet alles heeft verteld aan de Oostenrijkse asielinstanties. Verzoekster stelt de volledige waarheid te hebben verteld in België.

Verder haalt zij aan dat zij in het leger een lesbische relatie had en vreest om die reden vermoord te zullen worden door haar oom en broer. Verzoekster wijst er op dat over die klacht niets is vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekster vraagt dat van haar de vluchtelingenstatus erkend wordt, minstens dat haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt gezien zij stelt een persoonlijk risico te lopen op ernstige schade.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Aangaande verzoeksters bewering dat zij haar vertrouwen kwijt is door ondergane mishandelingen, dat zij schrik had van haar man, dat zij zich depressief voelde, merkt de Raad op dat deze beweringen, geen verschuiving uitmaken voor het nalaten van verzoekster aan de Oostenrijkse overheden een waarheidsgetrouw relaas op te geven. Immers er zijn in redelijkheid geen motieven voorhanden waarom verzoekster, zelfs in zwangere toestand, als zij in Oostenrijk om bescherming vraagt in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ook daar de waarheid niet zou vertellen.

Er wordt ook niet ingezien waarom verzoekster tegenover de Oostenrijkse asielinstanties wel durfde te verklaren dat haar (tweede) man haar sloeg (zie administratief dossier stuk 16, document nr. 3), maar verder geen waarheidsgetrouwe verklaringen durfde af te leggen.

Verder benadrukt verweerder terecht dat de commissaris-generaal niet verplicht is om in zijn beslissing een integrale weergave van de verklaringen van verzoekster op te nemen. De commissaris-generaal dient zijn beslissing te motiveren, wat echter niet inhoudt dat hij alle verklaringen van verzoekster in extenso dient weer te geven. De verklaringen zijn vermeld in het administratief dossier, dewelke verzoekster kan inzien.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor twee verhoren, dat zij tijdens deze verhoren op 19 maart en 31 mei 2010 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden

Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig zijn.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

De "verklaring", z.d., die de advocaat van verzoekster bij aangetekend schrijven van 23 september 2010 aan de Raad toestuurde, blijkt een herhaling te zijn van het relaas van verzoekster.

Deze verklaring is niet ingediend binnen de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57 van voormelde wet van 15 december 1980. Het betreft evenmin een nieuw stuk als voorzien in artikel 39/76 van voormelde wet; verzoekster maakt inderdaad niet aannemelijk dat ze dat zij de gegevens in haar "verklaring" niet vroeger heeft kunnen inroepen in de procedure. De Raad laat dit stuk derhalve buiten beschouwing.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE